

VẤN NAN 2: *Không có tội lỗi theo nghĩa tôn giáo, chỉ có lỗi lầm có tính cách xã hội, như: lười biếng, ích kỷ, tham lam...*

Nhân định vấn đề: Trọng tâm của quan điểm này là phủ nhận sự phán xét của Đức Chúa Trời, điều mà trong sâu thẳm tâm lòng, họ rất sợ. Điển hình như trường hợp quan tổng đốc Phêlít: “*Khi Phaolô nói về sự công bình, sự tiết độ và sự phán xét ngày sau, thì Phêlít run sợ: Bây giờ người lui; đợi khi nào ta rảnh, ta sẽ gọi lại.*” (**Công Vu 26.25**).

1. Tội có tính cách xã hội loài người:

Đây là điều hiển nhiên, ai cũng nhận thấy. Kinh Thánh cũng xác nhận rằng: **Rôma 3.22-23; Truyền Đạo 7.20.** Dầu Kinh Thánh (Tân Ước) đã được viết gần 2.000 năm trước, nhưng về vấn đề này, Kinh Thánh trình bày một cách linh động dường như trình bày hiện trạng của nhân loại: **Rôma 1.24-32.**

Kinh Thánh cũng trình bày căn nguyên của tội lỗi, sự gia tăng tội lỗi và hậu quả của nó.

2. Tội liên hệ đến lương tâm:

Tội lỗi không chỉ liên hệ đến người khác, nhưng trước hết liên hệ đến lương tâm của chính tội nhân. Trước khi tòa án, dư luận của xã hội nói đến, thì lương tâm của kẻ đó đã bị cáo trách. Ca dao: “*Cọp giết người năm canh vẫn ngủ, người giết người thức đủ năm canh.*” (**Êsai 57.21; Thi Thiên 32.3**)

Khi con người phạm tội, con người đã mang một lương tâm địa ngục (**Rôma 2.15,16**).

3. Tội lỗi liên hệ đến Đức Chúa Trời:

Luật xã hội có khi thiên lệch, như trường hợp “*đá kim ngân phá luật lệ*”, một bạo chúa có tội nhưng tòa án bất lực. Người xưa có câu “*Giết một người là kẻ sát nhân, giết một vạn người là một anh hùng*”. Và lương tâm của con người có thể bị chai lì, nói ví von là “*lương tâm bị sún răng*”.

Thí dụ: Phá hại gia cang người khác lại cho rằng có số đào hoa. Có địa vị ăn hối lộ, tham nhũng lại cho rằng khôn ngoan...

Trong những trường hợp như vậy, chúng ta thấy rất rõ ràng rằng tại trần gian này không có sự công bình. Trong khi vũ trụ quân bình và trật tự, chẳng lẽ vấn đề căn bản của con người là vấn đề đạo đức lại tận cùng ở chỗ bất công sao? Nếu chết là hết thì Tần Thủy Hoàng, Hitler, Staline, Mao Trạch Đông thật là khôn? Chắc chắn không phải như vậy. (**Hêbrơ 9.27; 4013; I Côrinhtô 4.5; Khải Thi 20.11-15**)

VẤN NAN 3: *Đức Chúa Trời chỉ là hình ảnh của con người tạo ra, nói một cách khác, con người đã gán cho Thượng Đế những gì đã thấy nơi chính mình.*

Phân tích vấn đề: Năm 1835, David Friedrich Strauss đã viết trong quyển *Cuộc Đời Chúa Giê-xu*, là: “*Phúc Âm chỉ là thần thoại nói lên những hoài bão và mong ước của dân Do Thái*”.

Năm 1938, Ludwig Feuerbach cũng viết rằng: “*Thượng Đế chỉ là thần thoại hão huyền do những mộng ước của lương tâm con người mà ra. Không có ao ước thì cũng không có Thượng Đế. Các thần linh cũng chỉ là ước vọng của con người tạo ra. Con người tự phóng ra ngoài những khôn ngoan, ước muốn, tình yêu..., tất cả những giá trị vô biên tạo nên bản thể của con người rồi đặt nơi Thượng Đế.*” “*Tôn giáo như ác quỷ chuyên hút máu của nhân loại. Hãy trả lại chủ quyền cho con người.*”

Karl Marx rất ca ngợi Feuerbach và gọi chủ trương của Feuerbach là “*phục hồi địa vị con người*”. Cụ thể hơn cả Feuerbach, Marx chủ trương phải giải phóng con người bằng cách dùng sức mạnh triệt hạ tôn giáo (theo đường lối Cộng Sản chủ nghĩa).

Giải quyết vấn đề:

Chúng ta chấp nhận rằng có những thứ tôn giáo là sản phẩm của tưởng tượng, nhưng không thể ứng dụng với Cơ-Đốc-Giáo vì những lẽ sau:

➤ Xem bài “Đức Chúa Trời có thực hữu không?” (Mục Sư Trần Tấn Hưng – Mục Giải Đáp Thắc Mắc, 10 câu hỏi khó về niềm tin Cơ-Đốc). Các luận chứng vũ trụ học, luận chứng cứu cánh học, luận chứng nhân loại học - như sự sống con người không phát xuất từ con người mà đến từ Đức Chúa Trời ban cho, tâm trí con người phi thể chất chứ không phải là sản phẩm của vật chất, khát vọng và ý hướng đạo đức và hạnh phúc về Chân – Thiện - Mỹ tuyệt đối mà sự tương đối của đời này không thể thỏa mãn – đã chứng minh về sự thực hữu của Đức Chúa Trời.

➤ Không như Feuerbach đã nói: *Khi thờ Thượng Đế, con người bị vong thân*”, Blaise Pascal, nhà toán học thiên tài, nhà vật lý nổi tiếng, một văn sĩ và nhà tư tưởng vĩ đại, thì cho rằng: “*Nhờ biết Chúa nên tôi thật biết tôi. Tôi biết tôi từ đâu đến, để làm gì và sẽ đi đâu. Tôi là gì trong vũ trụ này... Con người chỉ là một cây sậy, nhưng là một cây sậy có tư tưởng*”.

➤ Khác với quan điểm của Marx, chúng ta không cần được giải phóng, mà chính những người chối bỏ Đức Chúa Trời mới cần được giải phóng vì họ đang lầm lạc trong con đường tối tăm, họ đang chấp nhận thân phận “*từ huê tới lỗ*” (xem Phước Âm Yếu Chi, Bài 1: Đức Chúa Trời).

➤ Feuerbach tuyên bố rằng con người có thần linh tính: *Con người là Thiên Chúa của con người*”. Điều này chỉ là một thiên kiến, không có một lý do căn bản nào chứng tỏ. Không ai có cảm tưởng mình là Thượng Đế cả. Ai cũng có nhận thức rằng mình có đây, sống đây nhưng cũng có thể không có ở đời. Và cái chết của mỗi người làm ai cũng nghĩ rằng mình là “*Thượng Đế cụt hứng*”. Tại sao mình lại phải chết?

➤ Chủ nghĩa Cộng Sản Vô Thần cũng là một loại tôn giáo. Marx đánh đổ tôn giáo, rồi lại đưa loài người vào một thứ tôn giáo mới (thuyết Marxisme).

➤ Nhà triết học và xã hội học Julien Freund đã phân tích tiến trình song song giữa tôn giáo và các thứ chủ nghĩa như sau: *Trong khi Cơ-Đốc-Giáo trần tục hóa (trả lại cho thế gian những sinh hoạt và những giá trị của chúng), thì thuyết Marxisme lại trở nên giáo điều buộc con người phải tin những “chân lý” của thuyết trình.*

- Cũng có những hình thức Kinh Thánh: ví dụ cuốn Sách Đỏ của Mao Trạch Đông (Ví dụ sống động của Marc Craison).
- Những hình thức biểu tình rầm rộ, tham quan lăng tẩm, như là một hình thức rước lễ.
- Để rồi khi tôn giáo hứa hẹn ở đời sau thì các chủ nghĩa lại đặt niềm hy vọng ngay tại đời này, thiên đàng ngay tại thế gian này, và dĩ nhiên địa ngục cũng ngay tại thế gian này luôn (*Le point théologique, số 10, 1974*).
- Như vậy, chủ nghĩa Marxisme là một tôn giáo, là một trong những tôn giáo đòi hỏi tự tin để thay thế mọi thứ tôn giáo khác. Một thứ tôn giáo vô thần mà Chủ Nghĩa Duy Vật Biện Chứng là tín lý và Chủ Nghĩa Xã Hội là lối sống làm phần luân lý.
- Thí dụ như bộ lạc người lùn Pygmy sống trong rừng rậm Phi châu, một ngày kia được tiếp xúc với đoàn thám hiểm khai hóa của những người Âu châu cao lớn và văn minh, lúc đó mới biết là mình lùn và thiếu văn minh. Cũng vậy, khi con người gặp Đức Chúa Trời Cao Cả mới biết mình thấp hèn, tội lỗi. “*Ăn cam, có ăn mới thấy ngon*”. => Chưa biết về Thượng Đế thì đừng phủ nhận.